

Sygn. akt III Ca 1450/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Barbara Braziewicz

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2015 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko G. O. (O.)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 22 czerwca 2015 r., sygn. akt I C 382/15

oddalić apelację.

SSO Barbara Braziewicz

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 22 czerwca 2015r. Sąd Rejonowy w Raciborzu oddalił powództwo Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej w K. przeciwko pozwanemu G. O. o zapłatę 593zł.

Przytoczony wyrok został poprzedzony ustaleniami Sądu Rejonowego, z których wynika, iż powódka dołączyła do akt sprawy wydruk z ramowej umowy pożyczki. Dnia 28.11.2014r. została zawarta umowy cesji.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uznał powództwo za bezzasadne. Dochodząc do powyższej konstatacji Sąd Rejonowy stwierdził, iż zgodnie z art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Sąd oddalił powództwo, ponieważ powódka wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. nie dołączyła żadnych dokumentów, z których wynikałoby, że pozwany jest zobowiązany do zapłaty powódce kwoty 1.019,30 zł. Powódka nie udowodniła zawarcia umowy pożyczki, z której wywodziła roszczenie o zapłatę. Zgodnie z art.6 k.c. i 232 zd. 1 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu zawarcia umowy pożyczki obciążał powódkę jako stronę wywodzącą z tego faktu korzystne dla siebie skutki prawne. Powódka dołączyła jedynie niepoświadczony za zgodność z oryginałem wydruk umowy ramowej pożyczki niezawierający podpisów pożyczkodawcy i pożyczkobiorcy. Nie jest zatem wiadomo, czy pozwany w ogóle zawierał jakąkolwiek umowę pożyczki z powódką. Mając na względzie powyższe rozważania oraz fakt, że powódka nie przedłożyła dokumentu umowy pożyczki Sąd Rejonowy nie mógł uznać, że w przedmiotowej sprawie została zawarta jakakolwiek umowa pomiędzy stronami. Nieprzedstawienie takiego dokumentu uniemożliwiało w konsekwencji stwierdzenie, czy dochodzona przez powódkę należność jest rzeczywiście zasadna. Mając na uwadze wskazane powyżej przepisy prawa Sąd Rejonowy oddalił powództwo. O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację wniosła powódka, zaskarżając orzeczenie w całości. We wnioskach wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 594zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 marca

2014r. wraz z kosztami postępowania oraz kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku zaocznego i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Skarżąca zarzuciła Sądowi naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 5 pkt 13 ustawy o kredycie konsumenckim w związku z art. 6 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny poprzez przyjęcie, że z powodu braku podpisanego przez pożyczkobiorcę dokumentu nie doszło do zawarcia umowy i art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez przyjęcie, że w razie braku formy pisemnej nie doszło do zawarcia umowy oraz naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powódka nie przedstawiła dowodów na potwierdzenie zasadności roszczenia i art. 339 §2 k.p.c. poprzez przyjęcie, że twierdzenia powódki budzą uzasadnione wątpliwości.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżony wyrok należy uznać za trafny.

Powołane w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego należało uznać za chybione.

Sąd Okręgowy podziela i uznaje za swoje zarówno ustalenia faktyczne, jak i prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, uznając, iż nie ma potrzeby ich ponownego przytaczania. Ustalenia te bowiem znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, a zaoferowanym w sprawie przez powódkę, a w istocie w jego braku. Zasadnie przyjął Sąd meriti, iż powódka nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie zasadności dochodzonego roszczenia, a przedstawione przez nią wydruki różnych nie uwierzytelnionych w sposób prawidłowy dokumentów nie mogły i nie stanowiły dowodów w sprawie. Sąd meriti zatem ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c., trafnie przyjmując, iż czyniąc ustalenia i orzekając w sprawie nie mógł oprzeć się na zaoferowanych przez powódkę dowodach. Wnioski wywiedzione w sprawie przez Sąd meriti są logiczne i ściśle związane z wartością dowodową zaoferowanych przez powódkę dowodów. Przede wszystkim jednak należy zauważyć, że skarżąca nie postawiła skutecznie zarzutu naruszenia przez Sąd art.232 k.p.c. w zw. z art.233§1 k.p.c., bowiem nie wykazała, iż Sąd Rejonowy, dopuścił się błędu logicznego w dokonanej ocenie okoliczności wziętych za podstawę wydanego orzeczenia i istotnych dla jej rozstrzygnięcia, uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, tymczasem tylko takie uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena Sądu (tak SN w orzeczeniu z 6.11.1998r., IICKN 4/98 nie publ.).

W niniejszej sprawie zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego, gdyż spełnione zostały przesłanki wskazane w art. 339 § 1 k.p.c. Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powódki dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego - domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powódki nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Zatem wówczas gdy zasadnie wydaje się, iż twierdzenia pozwu np. nie odpowiadają w pełni rzeczywistości, czy też wskazują na bezzasadność dochodzonego roszczenia, to koniecznym jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w sprawie. Jednocześnie zaś wymaga podkreślenia, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powódki dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Wprowadzone przez przepis art. 339 § 2 k.p.c. swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powódki z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powódki od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powódki za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego; stanowisko takie ugruntowane jest zarówno w doktrynie jak i judykaturze (zob. np. wyrok SN z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30, zob. też ost. wyrok SA w Katowicach z dnia 10.09.2013r. IACa 494/13, LEX nr 1378705). Zatem Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powódki

uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo.

Zatem wobec tego, iż w ocenie Sądu Rejonowego zachodziły okoliczności wskazane w art. 339 § 2k.p.c., uniemożliwiające przyjęcie przez Sąd za prawdziwe twierdzeń powódki o okolicznościach sprawy, Sąd ten przed rozstrzygnięciem sprawy przeprowadził postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia zaistniałych wątpliwości co do faktów. Także rozważył, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powódki uzasadniały żądanie pozwu i ostatecznie doszedł do wniosku, iż nie dawały one podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, co skutkowało oddaleniem powództwa. Zatem, z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy uznał za chybiony zarzut naruszenia przez Sąd meriti regulacji art. 339 § 2k.p.c.

Ponadto w świetle art. 230k.p.c. Sąd bez dostatecznego uzasadnienia, nie może przyjmować za prawdziwe twierdzeń strony, którym strona przeciwna wyraźnie nie zaprzeczyła. Sąd może uznać za przyznane przez stronę niezaprzeczone twierdzenia strony drugiej tylko w wypadku, gdy takie domniemane przyznanie jest uzasadnione wszechstronnym rozważeniem wszystkich okoliczności sprawy, biorąc pod uwagę wynik całej rozprawy (por. np. uzasadnienie wyroku SN z dnia 19 października 2005 r., V CK 260/05, LEX nr 187090). Równocześnie samo milczenie jednej ze stron co do twierdzeń strony przeciwnej nie może stanowić podstawy do uznania faktów za przyznane (por. wyrok SN z dnia 17 lutego 1975 r., II CR 719/74, LEX nr 7661).

Także za chybiony należało uznać zarzut naruszenia przez Sąd meriti regulacji art. 232k.p.c. Obowiązek wykazania dowodów obciąża przede wszystkim strony. Jednocześnie rzeczywistego znaczenia nabierają obecnie reguły rozkładu ciężaru dowodu, wynikające z art.6 k.c. Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach (art.3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art.227k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art.6 k.c.)- zob. orzeczenie S.N. z 17 grudnia 1996r., ICKU 45/96 OSNC 1997, nr 6-7, poz.75).

Rację zatem ma Sąd meriti, że to rzeczą powódki było udowodnienie i wykazanie stosownymi środkami dowodowymi, że doszło do zawarcia umowy pożyczki pomiędzy poprzednikiem prawnym powódki a pozwanym, że doszło do przekazania pozwanemu określonej umową kwoty, że dochodzona kwota stała się wymagalna oraz ewentualnie jaka jej część została spłacona i kiedy, także w jaki sposób i za jaki okres czasu zostały naliczone odsetki. Ponadto powódka także powinna była udowodnić fakt zawarcia umowy cesji pomiędzy nią i jej poprzednikiem prawnym. Tymczasem powódka istotnie nie wykazała, jak trafnie zauważył Sąd meriti, żadnych z powyższych okoliczności, zatem faktycznie z powinności wynikającej z art. 6 k.c. się nie wywiązała.

Przy czym dodatkowo należy zauważyć, iż powódka nie wykazała swojej legitymacji czynnej w niniejszej sprawie, skoro nie przedłożyła w stosownej formie dokumentu umowy przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem, w którym wskazano, iż przedmiotem cesji jest wierzytelność istniejąca wobec pozwanego, a wynikająca z umowy ramowej pożyczki z dnia 18 lutego 2014r. Zatem powódka nie wykazała skuteczność cesji, a tym samym swojej legitymacji czynnej w sprawie. Ponadto należy zauważyć, iż także dołączony do akt wydruk w/w umowy pożyczki nie został w sposób prawidłowy uwierzytelniony przez występującego w sprawie zawodowego pełnomocnika, co więcej z dołączonego wydruku wynika, iż powyższa umowa nie została w ogóle podpisana przez pozwanego G. O.. Zatem za dostateczny dowód wykazujący powyższe okoliczności nie mogły być uznane przedstawione przez powódkę wydruki różnych nie uwierzytelnionych w sposób prawidłowy dokumentów złożonych przez nią w toku sprawy.

Tym samym, wbrew zarzutom apelacji, Sąd Rejonowy trafnie ocenił, iż z uwagi na zaofiarowany przez powódkę w toku sprawy niewystarczający materiał dowodowy, brak było podstaw do poczynienia definitywnych ustaleń co do uznania zasadności i wysokości roszczenia powódki. Przy czym, jak trafnie zauważył Sąd Rejonowy, to na powódce ciążył powyższy obowiązek (art.6 k.c.), z którego ta się nie wywiązała.

Z powyższych względów, w szczególności z uwagi na niewykazanie legitymacji czynnej powódki, niecelowym i bezprzedmiotowym było odnoszenie się przez Sąd Okręgowy do podniesionych w apelacji zarzutów dotyczących naruszenia prawa materialnego tj. art. 5 pkt 13 ustawy o kredycie konsumenckim w związku z art. 6 ustawy o ochronie

niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, a także art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim.

Ponadto zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie Sądu Okręgowego przede wszystkim charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwej oceny i ustaleń Sądu pierwszej instancji, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia i argumentacji Sądu Rejonowego.

Konkludując, zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a zarzuty powódki nie zasługiwały na uwzględnienie. Powódka nie udowodniła ani istnienia długu, ani tego, iż przelew wierzytelności był ważny i skuteczny w rozumieniu prawa cywilnego. W efekcie nie udowodniła faktu, iż jest wierzycielem, co wyłączało możliwość zasądzenia na jej rzecz kwoty dochodzonej pozwem. W świetle powyższych rozważań oraz materiału dowodowego zebranego w niniejszym postępowaniu powództwo trafnie zostało przez Sąd meriti oddalone.

Z tych względów, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art.505¹⁰ §1k.p.c., apelację powódki oddalono, jako bezzasadną.

SSO Barbara Braziewicz